

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 501/2018-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. októbra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Bernardom Medárom, Dubová 2054/4, Humenné, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 S 66/2015-197 z 12. apríla 2016 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 33/2016 z 23. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 S 66/2015-197 z 12. apríla 2016 (ďalej len

„rozsudok krajského súdu“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 33/2016 z 23. mája 2018 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti a z priložených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v procesnom postavení žalobcu na krajskom súde žalobou o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva financií Slovenskej republiky č. MF/6766/2015-77 z 13. januára 2014 (ďalej len „rozhodnutie ministerstva financií“) domáhal jeho zrušenia.

Rozhodnutím ministerstva financií bolo potvrdené rozhodnutie Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1100305/1/466863/2014/5056 z 22. októbra 2014, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa na obnovu konania ukončeného právoplatným rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/225/12850-78956/2011/990770-r z 3. augusta 2011.

Krajský súd napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu zamietol. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu potvrdil.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *«Základnou podmienkou úspešnosti žaloby je tvrdenie, že napadnuté rozhodnutie je nezákonné, čo je daný prípad. Nakoľko v danom prípade napadnuté rozhodnutie je nezákonné, keďže je v rozpore s právnym poriadkom, vrátane právnych predpisov podzákonných. Porušenie práva EU bude takisto potrebné považovať za nezákonnosť.*

Preto sťažovateľ navrhol súdu v súlade s ust. § 250j ods.2 a 3 O. s. p., aby súd zrušil napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, nakoľko po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach tejto žaloby jednoznačne treba dospieť k záveru, že

a) napadnuté rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci,

b) zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom spisov,

c) zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci, rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu,

d) v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia spočívajúca v tom, že napadnuté rozhodnutie nie je podpísané podpisom v zastúpení [REDAKOVANÉ], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej.

Dôvody : Napadnuté Rozhodnutie Ministerstva financií ... - * nezákonné, - * svojvoľné, - * arbitrárne - * a vôbec riadne nezdôvodnené a nezrozumiteľné...

V podstate z týchto konkrétnych dôvodov:

Konkrétne dôvody predmetnej žaloby sťažovateľa zo dňa 26.02.2015 (správne má byť „2015“, pozn.) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva financií... sú uvedené v žalobe na strane 5 až 19 tejto žaloby.

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S 66/2015-197 zo dňa 12. apríla 2016, ktorým konajúci súd žalobu sťažovateľa zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal - došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa, ako žalobcu na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 47 ods. 3, ako aj podľa čl. 48 ods. 1, 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd - postupom Krajského súdu v Bratislave, (ako súdu prvej inštancie), v konaní vedenom pod sp. zn. 5 S 66/2015-197 a jeho rozsudkom zo dňa 12. apríla 2016 z dôvodov uvedených v odvolaní sťažovateľa, ako žalobcu v jeho podaní sp. zn. 0655/05/2016 zo dňa 24.05.2016 proti Rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S 66/2015-197 zo dňa 12. apríla 2016.

Skutočnosť, že žalobca... bol vo vzťahu k fínskej spoločnosti [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] - jej dodávateľom, žalobca riadne a nespochybniteľne preukázal už skôr pri daňovej kontrole dane z príjmov za rok 2007, a to v roku 2010 na základe nižšie uvedených rozhodnutí - platových výmerov správcu dane - Daňového úradu v Snine a nižšie uvedeného rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR... Pritom žalovaný až v súdnom konaní začal nepravdivo tvrdiť, a to vo svojom vyjadrení sp. zn.

č.: MF/20219/2015-77 zo dňa 21. septembra 2015 v tejto veci 5 S/66/2015-104 novú nepravdivú skutočnosť, a to nepravdivé tvrdenie, že - citujeme :

„V predmetnom prípade bolo totiž rozhodné, či dodanie montážnych prác skutočne vykonala spoločnosť [REDAKOVANÉ] ako dodávateľ (pre žalobcu ako odberateľa), z ktorého dodávateľskej faktúry si žalobca uplatnil odpočet DPH, čo je základnou podmienkou vzniku nároku na odpočet dane“ .! - koniec citátu. Lebo údajne - nakoľko v pôvodnom konaní vraj nedošlo k preukázaniu (čo je klamlivé a zavádzajúce tvrdenie žalovanej strany,) že k dodaniu prác došlo zo strany uvedeného dodávateľa (spoločnosti [REDAKOVANÉ] pre odberateľa, ktorým bol žalobca s miestom výkonu prác vo Fínsku). Pričom žalobca vystupoval ako konečný dodávateľ pre Fínskeho odberateľa.

Totíž toto takéto vyššie uvedené nepravdivé tvrdenie sa vôbec neuvádza v žiadnom rozhodnutí daňového - správneho orgánu v tejto veci... a teda ani v žalobou napadnutých rozhodnutiach... takže ide o nepravdivé a dodatočne vymyslené a zavádzajúce tvrdenie žalovanej strany.

Strana žalobcu jednoznačne preukázala nižšie uvedenými dôkazmi, jednak rámcovou zmluvou uzavretou medzi žalobcom ako odberateľom a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] ako dodávateľom zo dňa 12.01.2007, ako aj faktúrou od spoločnosti [REDAKOVANÉ] č. 22/2007 zo dňa 20.10.2007 vystavenou na žalobcu ako odberateľa, a to o tom, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] dodávala predmetné práce pre odberateľa, t. j. pre žalobcu s miestom výkonu práce vo Fínsku a že žalobca bol konečným dodávateľom týchto prác pre Fínskeho odberateľa s tým, že výrobky ako hnutelné veci - žeriavové mačky boli následne dodané vyvezené mimo Fínska do krajín: Pobrežie slonoviny, Španielsko, Slovinsko, Maltská republika.»

4. Sťažovateľ vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho súdu ďalej uviedol: «Pričom odôvodnenie rozsudku odvolacieho - kasačného súdu... je absolútne neudržateľné, teda nesprávne, okrem iného preto, že odôvodnenie uvedené v právnej vete odôvodnenia tohto rozsudku uvedené na strane 12-tej v šiestom a siedmom odseku z vrchu je nesprávne lebo je nepravdivé - citujeme: „Odvolaciu námietku, že rozhodnutie žalovaného nie je podpísané [REDAKOVANÉ], generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej, ale iba nečitateľným podpisom v zastúpení generálnej riaditeľky odvolací súd hodnotí ako

nepodstatnú.“ K týmto dôvodom podanej žaloby sa konajúci súd prvého stupňa vôbec nevyjadril, tento dôvod nepreskúmal a nevyhodnotil a tak nespravodlivo rozhodol, nakoľko ide o nedostatočné zdôvodnenie tohto napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako kasačný súd vo svojom rozsudku sp. zn. 6 Sžf 33/2016 zo dňa 23. mája 2018 v právnej vete odôvodnenia na strane 12-tej v siedmom odseku z vrchu nepravdivo tvrdí, citujeme: „Táto námietka nebola obsahom žaloby v prejednávanej veci, a teda krajský súd sa s ňou v odôvodnení napadnutého rozsudku (súdu prvej inštancie) ani nemohol vysporiadať (čo však nie je pravdou). A že [REDAKOVANÉ] bol oprávnený preskúmať rozhodnutie v zastúpení podpísať ako poverený zamestnanec [REDAKOVANÉ] - čo taktiež nie je pravda. Nakoľko [REDAKOVANÉ] pri podpise predmetného rozhodnutia MF SR č. MF/6766/2015- 77 zo dňa 13.01.2014 (správne 13.01.2015) neuviedol svoje meno priezvisko a funkciu a skutočnosť, že koná na základe písomného poverenia zo strany [REDAKOVANÉ], ale je tam uvedený iba nečitateľný podpis v zastúpení [REDAKOVANÉ], generálna riaditeľka sekcie daňovej a colnej. Preto sťažovateľ podáva ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR...“»

5. Sťažovateľ žiada o odloženie vykonateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu a navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 6, ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S 66/2015-197 zo dňa 12. apríla 2016 a najmä rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžf 33/2016 zo dňa 23. mája 2018 porušené bolo - najmä právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie a uplatnenie princípu rovnosti, na súdnu ochranu, na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a na ústavne konformný výklad právnej normy

- vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR

2/ Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžf 33/2016 zo dňa 23. mája 2018, doručený žalobcovi dňa 27.07.2018 sa zrušuje.

3/ Rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S 66/2015-197 zo dňa 12. apríla 2016 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4/ Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 37.000,-€ (slovom Tridsaťsedemtisíc eur), ktoré je mu povinný vyplatiť vo výške 37.000,- Eur Najvyšší súd SR, všetko do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu - k rukám sťažovateľa.

5/ Najvyšší súd SR je povinný nahradiť trovy konania...“

II.

6. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol: „Súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že nebolo možné vyhovieť žalobcovmu návrhu na obnovu konania podľa ust. § 75 ods. 1 písm. a/, b/ zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní, pričom žalobca za novú skutočnosť alebo dôkaz, ktorý nemohol v pôvodnom konaní uplatniť bez svojho zavinenia, a ktorý mohol mať podstatný vplyv na výrok rozhodnutia a ako dôkazy preukazujúce nepravdivosť pôvodných dôkazov označil potvrdenie [REDAKOVANÉ], podľa ktorého jeho pracovníci vyrobili žeriavové mačky, ktoré spoločnosť označila číslami a informáciou, že tieto boli následne predané a doručené mimo Fínska do krajín Pobrežie Slonoviny, Španielsko, Slovinsko, Maltská republika. Ďalej označil ako dôkaz znalecký posudok vyhotovený [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] - súdnym znalcom v odbore ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo, ktorý na základe potvrdenia fínskeho dodávateľa na základe tvrdení daňového subjektu posúdil miesto dodania služieb, ktoré je rozhodné pre určenie vzniku daňovej povinnosti. Ďalší dôkaz vymáhanie tej istej dane, ktorej odpočet žalobcovi správca dane neuznal od dodávateľa [REDAKOVANÉ]

V danej veci bolo podstatné vysporiadať sa s otázkou a preukázať, či dodanie montážnych prác skutočne vykonala spoločnosť [REDAKOVANÉ] ako dodávateľ z ktorého dodávateľskej faktúry si žalobca uplatnil odpočet DPH a čo je základnou podmienkou pre vznik nároku na odpočet dane.

Súd mal zo spisovej dokumentácie preukázané a to potvrdením fínskej spoločnosti [REDAKOVANÉ], že práce vykonali pracovníci žalobcu a nie pracovníci spoločnosti [REDAKOVANÉ]. Táto skutočnosť vyplýva aj zo svedeckých výpovedí pracovníkov žalobcu, ktorí reálne tieto práce vykonávali.

Súd zistil, že žeriavové mačky po vykonaní montážnych prác zostali vo Fínsku a z Fínska boli prepravované do iných členských štátov a tretích štátov až vtedy, keď ich

spoločnosť [REDAKOVANÉ] dodala odberateľom do iných štátov v rámci jej iných dodávateľsko-odberateľských vzťahov a preto sa nemohol v tejto veci uplatniť článok 55 Smernice Rady 2006/112/ES a ani ustanovenie § 16 ods. 7 zákona o DPH. Súd súhlasí s názorom žalovaného, že žalobca si mylne vykladá ust. § 16 ods. 7 zákona o DPH v dôsledku čoho sa domnieva, že predložením dodatočného potvrdenia fínskeho odberateľa o preprave žeriavových mačiek do iných krajín došlo k naplneniu podmienok pre určenie Slovenskej republiky ako miesta dodania služby, keďže žalobca sám seba považuje za odberateľa, ktorý je identifikovaný pre DPH v Slovenskej republike a za dodávateľa označuje [REDAKOVANÉ]

Ostatné dôvody, ktoré žalobca uviedol v žalobe sú súhlasné s tými, ktoré uviedol v odvolaní proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa a s ktorými sa žalovaný podrobne zaoberal vo svojom druhostupňovom rozhodnutí. Súd sa plne stotožnil s jeho právnym názorom pokiaľ ide o námietku žalobcu, že správca dane vymáha tú istú daň z pridanej hodnoty od spoločnosti [REDAKOVANÉ] pričom súčasne neuznal možnosť jej odpočítania u daňového subjektu súd má za to, že vymáhanie nezaplatenej dane nemôže byť posudzované ako nová skutočnosť resp. dôvod na obnovu konania.

Žalobca ďalej v žalobe poukázal, že napadnuté rozhodnutie žalovaného nie je podpísané oprávnenou osobou konajúcou za žalovaného, ale iba nečitateľným podpisom a že to mohla byť taká vada konania žalovaného, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia súd má za to, že táto námietka žalobcu je irelevantná, nakoľko vysvetlenie, ktoré podal žalovaný vo svojom vyjadrení korešponduje s administratívnym spisom žalovaného, v ktorom sa nachádza poverenie na zastupovanie počas neprítomnosti generálnej riaditeľky sekcie zo dňa 09.01.2015, v ktorom splnomocňuje [REDAKOVANÉ] na zastupovanie.“

7. Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku poukázal na § 250ja ods. 7 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak najvyšší súd rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text uvedie v odôvodnení. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku ďalej konštatoval, že v obdobnej veci vedenej pod sp. zn. 6 Sžf 27/2016 a týkajúcej sa totožných účastníkov, len

v rozdielnom zdaňovacom období, už rozhodoval, a preto poukázal na závery obsiahnuté v rozsudku sp. zn. 6 Sžf 27/2016 zo 16. augusta 2017.

8. K námietke sťažovateľa o protizákonnosti a neprípustnosti súbežného vymáhania rovnakej dane od spoločnosti [REDAKOVANÉ], a sťažovateľa, ktorú považoval sťažovateľ za novoobjavenú skutočnosť, najvyšší súd uviedol: „Vzhľadom k tomu, že predmetom návrhu na obnovu konania bolo daňové konanie, ktorého výsledkom bolo dodatočné určenie daňovej povinnosti, objektívne nemôže byť novou skutočnosťou vo vzťahu k jej určeniu samotné štádium jej núteného vymáhania správcom dane, a to bez ohľadu na osobu daňového dlžníka.

Finančné riaditeľstvo a rovnako žalovaný sa dostatočne a zrozumiteľne vyjadrili k námietke žalobcu ohľadne dvojitého vymáhania predmetnej dane, pričom napadnuté preskúmané rozhodnutie poskytuje žalobcovi dostatočné vysvetlenie. Správca dane od spoločnosti [REDAKOVANÉ] vymáha daňový nedoplatok, ktorý vznikol neuhradením daňovej povinnosti vyplývajúcej z daňového priznania uvedenej spoločnosti za zdaňovacie obdobie IV. štvrtrok 2007, pričom v tomto platiteľ dane uviedol kumulatívne údaje vzťahujúce sa na prijaté a uskutočnené zdaniteľné plnenia za príslušné zdaňovacie obdobie.

Vzhľadom k tomu, že vyššie uvedená obchodná spoločnosť ako platiteľ dane nepodala opravné daňové priznanie a správca dane v rámci správy dani priznanú výšku daňovej povinnosti nepreveril, je v súlade so zákonom, že sa takto daňovým priznaním určená daňová povinnosť, ktorú platiteľ dane riadne a včas nezaplatil, stala predmetom núteného výkonu v rámci daňovej exekúcie.

Táto žalobná námietka a jej posúdenie vo vzťahu k podmienkam sporného povolenia obnovy daňového konania nemala pre vec podstatný význam, ani by odpovede na ňu neobjasnili skutkový a právny základ rozhodnutia dodatočného určenia predmetnej daňovej povinnosti v právoplatne skončenom daňovom konaní.“

9. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozsudku k námietke založenej na sťažovateľovom právnom názore, podľa ktorého z § 71 ods. 6 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o DPH“) na rozdiel od § 69 ods. 5 zákona o DPH nevyplýva, že platiteľ dane je povinný platiť daň aj

vtedy, ak uvedie vo faktúre daň na plnenie nepodliehajúce dani, a to z dôvodu neúčinnosti čl. 2013 smernice Rady č. 2006/112/ES z 28. novembra 2006 o spoločnom systéme dane z pridanej hodnoty, uviedol: „Predovšetkým je potrebné uviesť, že uvedené tvrdenie žalobcu nie je novou skutočnosťou vo vzťahu k pôvodnému daňovému konaniu...

... v čase uskutočnenia sporného zdaniteľného plnenia bolo pre účely DPH účinné pravidlo, že povinnosť platiť DPH mala akákoľvek osoba, ktorá uviedla daň z pridanej hodnoty na faktúre alebo inom dokumente, ktorý slúži ako faktúra...“

10. V závere odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyšší súd uviedol: «K žalobcom predloženému potvrdeniu od fínskeho odberateľa odvolací súd uvádza, že krajský súd správne vyhodnotil jeho obsah, ktorý, je v súlade so skutkovým stavom zisteným v právoplatne skončenom daňovom konaní o dodatočnom určení daňovej povinnosti.

Z jeho obsahu výslovne vyplýva, že predmetné práce - výroba žeriavových mačiek pre fínskeho odberateľa, boli realizované zamestnancami žalobcu. V tomto ohľade obsah uvedeného potvrdenia nemožno hodnotiť ako novú skutočnosť...

Predmetné žalobcom dodatočne predložené potvrdenie od jeho fínskeho odberateľa rovnako nenasvedčuje tomu, že by bolo možné na preverované zdaniteľné plnenia aplikovať ustanovenie §16 ods. 7 zákona o DPH v znení účinnom v roku 2007. Formulácia fínskeho odberateľa „... uvedené projekty boli predané a doručené mimo Fínska do krajín:...“ je dôkazom toho, že fínska obchodná spoločnosť ďalej dodávala, resp. predávala predmetný tovar jej odberateľom do iných štátov v rámci jej následných dodávateľských vzťahov s obchodnými partnermi.

Opakované poukazovanie na nesprávne posúdenie charakteru predmetu výkonu montážnych prác je z pohľadu splnenia podmienok na povolenie obnovy konania možné posúdiť ako irelevantné, keďže uvedené posúdenie bolo predmetom predmetného daňového konania.

Vo vzťahu k posúdeniu otázky miesta výkonu montážnych prác, ktoré sa preukázateľne uskutočnili vo Fínsku, a k posúdeniu otázky určenia zdaniteľnosti deklarovaného plnenia daňou z pridanej hodnoty v Slovenskej republike, ide o irelevantnú námietku. Uvedené určenie miesta výkonu deklarovaného plnenia, a to bez ohľadu na to, či

na hnutelnej alebo nehnuteľnej veci, malo vplyv na konštatovanie, že dodanie predmetnej služby v prejednávacom prípade nepodliehalo DPH v Slovenskej republike.

Žalobcom dodatočne predložený znalecký posudok... nemôže nijako ovplyvniť ani spochybníť závery skutkových zistení vyplývajúcich z úkonov správy dani v súvislosti s preverením žalobcom uplatňovaného odpočtu DPH za sporné služby Vzhľadom k tomu, že znalecký posudok vychádzal len z daňových dokladov a tvrdení žalobcu bez ďalšieho preverenia ako i z vyššie uvedeného potvrdenia fínskeho dodávateľa žalobcu ktorého obsah si daňové orgány oboch stupňov správne vyložili, nemôže takto pripravený znalecký posudok konkurovať skutkovým záverom získaným správcom dane prostredníctvom využitia inštitútov správy daní za účelom preverenia deklarovanej výšky dane, resp. nároku na odpočet DPH.

Odvolačiu námietku, že rozhodnutie žalovaného nie je podpísané [REDAKOVANÉ], generálnou riaditeľkou sekcie daňovej a colnej, ale iba nečitateľným podpisom v zastúpení generálnej riaditeľky, odvolací súd hodnotí ako nepodstatnú.

Táto námietka nebola obsahom žaloby v prejednávanej veci, a teda krajský súd sa s ňou v odôvodnení napadnutého rozsudku ani nemohol vysporiadať, odvolací súd s poukazom na obsah administratívneho spisu uvádza, že v deň podpisu a expedovania rozhodnutia žalovaného, 13.01.2015, bol v súlade s organizačným poriadkom Ministerstva financií Slovenskej republiky a s poverením vyššie menovanej generálnej riaditeľky oprávnený preskúmať rozhodnutie v zastúpení podpísať poverený zamestnanec [REDAKOVANÉ].»

III.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

15. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu, nie je daná právomoc ústavného súdu.

16. Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

Proti rozsudku krajského súdu bolo prípustné podať kasačnú sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa podľa ústavy a dohovoru mal najvyšší súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň

v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľ právo podať odvolanie proti rozsudku krajského súdu aj využil.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu

17. Sťažnosť v časti smerujúcej pre porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 386/2017, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

18. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. II. ÚS 386/2017, I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

19. Ústavný súd poukazuje na to, že právna vec sťažovateľa sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúcu sa aplikácie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý vylučuje jeho aplikáciu na veci daňové z dôvodu, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci [*hard core of public-authority prerogatives* (porov. Jussila v. Fínsko, č. 73053/01, rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006, bod 45; Ferrazzini v. Taliansko, č. 44759/98, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001, body 24 – 31)]. Výnimku ESLP nachádza v daňových prípadoch tam, kde daňové konanie považuje za konanie trestné (ide o prípady, kde má uložená daňová povinnosť sankčný charakter – napr. vo forme sankčného navýšenia dane – porovnaj Jussila proti Fínsku, body 34 – 35). V posudzovanej veci správne orgány sťažovateľovi neuložili sankciu za porušenie právnej povinnosti, ale vyrubili mu daň, ktorú bol povinný platiť na základe platných právnych predpisov a následne nepovolili obnovu právoplatne skončeného daňového konania. Nedošlo teda k uloženiu sankcie preventívno-represívneho charakteru, v dôsledku čoho nie je naplnená požiadavka druhého z troch tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie ako konanie trestného charakteru a konštatovať aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru (Engel a ďalší proti Holandsku, rozsudok pléna ESLP z 8. 6. 1976, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72, bod 82).

Ústavný súd teda dospel k záveru o neaplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru v danej veci, a preto aj túto časť ústavnej sťažnosti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako zjavne neopodstatnenú (m. m. II. ÚS 245/2018, II. ÚS 181/2017).

20. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (m. m. II. ÚS 478/2015, II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom

predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. II. ÚS 386/2017, IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07). Inak povedané, povinnosť súdu v rámci riadneho procesného postupu zistiť správne a v dostatočnom rozsahu skutkový stav v ním rozhodovanej veci (bez ohľadu na jej prípadnú náročnosť) a s tým spojená povinnosť riadne odôvodniť svoje rozhodnutie, ktoré vyplývajú z čl. 46 ods. 1 ústavy, sú jedny zo základných znakov ústavne aprobovaného postupu súdu a ochrany účastníkov konania pred svojvôľou súdu.

21. Sťažovateľ najmä namieta: „... *argumentáciou žalobcu sa súd prvého stupňa, ale ani odvolací súd náležite a meritórne v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal a toto svoje rozhodnutie riadne nezdôvodnil a preto nezákonne rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.*“

22. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné všeobecne záväzné právne predpisy v súlade s ich znením, obsahom i duchom. Závery najvyššieho súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku je následne potrebné považovať za výraz autonómneho rozhodovania najvyššieho súdu. Postup najvyššieho súdu a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu sú ústavne konformné, nie sú svojvoľné (arbitrárne) alebo ústavne neudržateľné pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy.

Ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 3/2018, I. ÚS 78/2018).

23. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí

rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

24. Nad rámec uvedených záverov ústavný súd považuje za potrebné poukázať aj na § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelja) alebo jeho (ich) zástupca.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom uvedené odôvodnenie sťažnosti je síce čo sa týka počtu strán značne rozsiahle, avšak vnútorne rozporné a logicky neusporiadané, pričom je len opätovným zosumarizovaním námietok uvedených v predchádzajúcom správnom a súdnom konaní, ako aj v predošlých konaniach pred ústavným súdom (konania vedené ústavným súdom pod sp. zn. I. ÚS 3/2018 a sp. zn. I. ÚS 78/2018).

25. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia. Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa ako celok odmietol, o ďalších nárokoch v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. októbra 2018